

Évközi 10. vasárnap

Róm 4,18–25

„Remény ellenére is reménykedve hitte”

¹⁸Ő a remény ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyja lesz, az ígéret ugyanis így szólt: „Így lesz nemzetséged.” ¹⁹Nem gyengült meg a hite, bár majdnem százesztendőös volt, nem gondolt életerejét vesztett testére, sem Sára elapadt méhére. ²⁰Nem kételkedett hitetlenül Isten ígéretében, hanem erőt merített hitéből, és magasztalta az Istent, ²¹meg volt győződve, hogy elég hatalmas ígéretének teljesítésére. ²²Ez szolgált megigazulására.

²³De nemcsak érte van megírva, hogy megigazulására szolgált, hanem értünk is. ²⁴Nekünk is üdvösségünkre van, ha hiszünk abban, aki a halottak közül feltámasztotta Urunkat, Jézust, ²⁵aki vétkeinkért halált szenvedett és megigazulásunkért feltámadt.

Az Újszövetségben Máté evangéliuma közli Jézus családfáját, amely Ábrahámától indul. Akik kutatták ezt a családfát, tudják, hogy nem elég pontosan közli a genetikai továbbadás megszakítatlan folyamatát. Jézus nem tekinthető sem Ábrahám, sem Ádám genetikai utódjának, mint ahogyan azt Lukács evangéliumában található családfa alapján gondolhatnánk. A Teremtés könyvében (15,5) található ígéretnek azonban kettős jelentése van. Egyrészt valóban Ábrahám genetikai utódjára vonatozik, aki a zsidók szerint Izsák, a muszlimok szerint Izmael. De a Bibliában Ábrahám az Istent követő hűséges meghívott, akinek az életét Isten irányítja. A Közel-Kelet azon személyisége, aki más istenfogalmat képvisel, mint kortársai. Ha száz gyermeke született volna, és azok közül egy sem vitte volna tovább Ábrahám hitének hagyományát, akkor Ábrahám teológiai értelemben, nagycsaládosként is, utód nélkül halt volna meg. Azt, hogy ez nem így történt, igyekszik bizonyítani Máté evangéliuma, azzal a kreált családfával, amely az ábrahámi hit fejlődésének útját követi egészen Jézusig.

Jézus szituációja és Ábrahám szituációja a hit és az istenkép vonatkozásában analóg. Jézusnak nem is volt biológiai utódja, a kiválasztott tanítványok pedig a megváltás legfontosabb eseményénél, a kereszthalálánál magára hagyták. Saját népének vezetői az ártatlan Jézust istengyalázással vádolják és megölik. A kereszthalál pillanatában úgy látszik, hogy nemcsak övéi, hanem még az Isten is magára hagyta. A szeretetből való megváltó áldozatát tanítványai ebben a pillanatban

nem értik, a nép kigúnyolja, a rómaiak pedig legjobb esetben is csak szerencsétlen álmodozónak tartják. Emberileg küldetése lezárul a kereszten és sorsa tragikusan megpecsételődik, kudarca mindenki előtt nyilvánvalóvá válik.

Mégis ezt a halált követi az a feltámadás, amely megérteti tanítványjaival azt, amit szavakkal nem tudott nekik elmagyarázni, amit csodáival nem sikerült megvilágítani. Az ábrahám típusú ember ezt követően elszaporodik. Az apostolok magukhoz térnek, Pál megtér és a keresztény misszió nagy lendületet vesz. Erre vonatkozik a levél következő mondata is: „De nemcsak miatta van megírva „megigazulásra szolgált, hanem miattunk is” (23. v.).

Mindenki, aki életét a hitéért áldozta és arra vágyik, hogy továbbadja, átéli ezt a krízist. Pált mindenki sikeres missziósnak tartja. Ennek ellenére már a Rómaiaknak írt levél írásakor is több volt a megoldandó problémája, mint a sikerélménye. Kr. u. 67 körül pedig inkább tetőzött a misszionált közösségek kaotikus ellentéte, mint egy jövődó egyház bázisának kialakulása ment volna végbe. Pál úgy halt meg, hogy hitte, missziója túléli őt, és amit Isten kegyelmében kezdett, az nem fog elveszni. Sok esetben megtapasztalja ezt egy mai igehirdető is. Ilyenkor érdemes Ábrahám hitére, Jézus halálára és Pál mártírságára gondolni. Van olyan, amit emberileg soha nem fogunk meglátni, de Isten akkor is látja életünk jövőjét. Ilyenkor szükséges a töretlen hit abban, aki vétkeinkért halált szenvedett és megigazulásunkra feltámadt.